

her kendskab. Det handler ikke om, at de ikke har gode vilkår hos deres adoptivforældre, men det handler simpelt hen om hele den identifikationsproces, man løber igennem som menneske. Der synes jeg ikke, det er rigtigt, at man frarøver de her børn den mulighed.

Det er jo sådan, at de her børn pr. definition er taleløse i hvert tilfælde i udgangspunktet, og derfor handler en meget stor del af debatten selvfølgelig også om dem, der stiller krav, nemlig nogle, der mener at repræsentere donorkorpset, som jo er et anonymt korps, og så de, der organiserer sig for at organisere forældre, der er barnløse. Jeg kan såmænd sagtens forstå mange af deres argumenter.

Jeg tror også, det er rigtigt, at der er en stor risiko for, at antallet af donorer vil falde, når man ophæver anonymiteten. Det skete i Sverige. Så steg den igen, men den er ikke kommet op på det samme omfang, som den er i Danmark. Men jeg synes, man må stille spørgsmålet: Er det rigtigt, at vi for at holde på en meget stor mængde donorer går ind og giver de børn, der er donorbørn, så svag en retsbeskyttelse, som vi gør her? Skal vi under alle omstændigheder løse et mangelproblem ved at stille børnene så svagt, som de bliver stillet med den nuværende lovgivning? Det synes jeg faktisk ikke er rimeligt at gøre, og derfor har jeg foreslået, at vi ophæver anonymiteten.

Jeg ved godt, at det er en lang udviklingsproces, men jeg tror, det går i den retning. Flere lande har gennem de senere år besluttet at ophæve anonymiteten. Det gælder Norge, det gælder Storbritannien, og det gælder Holland. Den er ophævet for mange år siden i Sverige, og en række andre lande har ikke anonymitet. Men faktisk har vi ikke det fulde overblik over det. Vi har spurgt ministeren og ministeriet tidligere og fået et delvist svar, og jeg synes, det ville være interessant at få et bedre overblik over det her.

Så var fru Karen J. Klint inde på mulighederne for at lave nogle mellemløsninger, og det har fru Charlotte Fischer også været inde på. Jeg synes selvfølgelig, vi skal arbejde videre med det. Men vi skal gøre det i fuld erkendelse af, at det altså ikke er en retssikring af donorbørnene.

Jeg tror, som jeg har sagt undervejs, at de forældre, der nok vil være mest motiverede til at vælge, hvis man har frit valg, om det er en anonym eller identificerbar donor, vil være de lesbiske par, og det giver sig jo næsten af sig selv, fordi man som lesbisk nok går gennem mange flere overvejelser, inden man går ind i en kunstig be-

frugtning, og fordi det er ret åbenlyst, at barnet på et eller andet tidspunkt vil stille spørgsmålet: Hvor er min far egentlig henne?

Men som sagt løser det altså ikke problemet. Det giver en valgfrihed til forældrene, men det giver ingen retssikkerhed, og det er den, jeg mener er vigtig for børnene. Men det skal selvfølgelig ikke udelukke, at vi arbejder videre med det her.

Kl. 14.05

Fru Birthe Skaarup sagde nej til forslaget på vegne af Dansk Folkeparti, og fru Birthe Skaarup nævnte undervejs, at donor ønsker at være donor, ikke at være far. Nej, donor er donor, donor er ikke far. Donor bliver ikke far på noget tidspunkt. Det her er ikke et spørgsmål om en surrogatfar. Far er den far, der er til stede, og derfor har jeg heller ikke brugt begrebet social far, for far er den, der er til stede. Og far og mor har i det her tilfælde, hvad enten de er af to køn eller det samme køn, rent faktisk 18 års forspring.

I de undersøgelser, der er lavet, er der ikke noget, der tyder på, at donorbørn har en dårligere opvækst end andre, og hvorfor skulle de også have det? Man har faktisk arbejdet hårdt for at få et barn.

Men lad os ikke lave misforståelige ting ved at sige, at donor kunne komme til at blive en slags far. Nej, det bliver donor aldrig, og det skal donor heller aldrig være. Men det ændrer jo ikke ved det forhold, at det for det enkelte menneske kan være meget vigtigt at få kendskab til, hvem der er vedkommendes biologiske rødder.

Nu lyser den røde lampe. Får jeg lov at forsætte? Det gør jeg.

Så vil jeg gerne sige tak til hr. Per Ørum Jørgensen for hans indlæg, og jeg er glad for, at en meget stor del af den konservative gruppe er positiv over for forslaget. Jeg har allerede svaret på de to spørgsmål, der blev stillet, nemlig at det naturligtvis ikke er en pligt for nogen at oplyse donorbørn om, at de er donorbørn, eller hvem deres donor er, og at de samme principper efter min mening skal gælde for ægdonation som dem, jeg har skitseret for sæddonation.

Jeg er, som hr. Per Ørum Jørgensen sagde, ikke så begejstret for denne blandingsmodel – den er blevet kaldt mange forskellige ting undervejs – fordi for mig handler det meget om at sikre barnet dets retssikkerhed. Men jeg vil selvfølgelig ikke afvise, at vi går ind i den diskussion og prøver at se, om det kan være et skridt